

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 130.

Ottende Session.

38te Møde.

Tirsdagen den 27de Januar.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Jeg har af formelle Grunde erklæret mig imod det under Nr. 6 stillede Forslag, men jeg er aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand fra Viborg (Bregendahl) deri, at Spørgsmaalet om, hvor Linien bør gaae imellem Viborg og Aarhus, og altsaa hvorfra Forbindelsesbanen bør udgaae til Randers, er et Spørgsmaal, hvorom der for Diebliffet ikke kan have nogen bestemt Mening. Det maa jo den sunde Sands kunne sige, at det i denne Henseende er nødvendigt baade at have en nærmere Undersøgelse, end der for Diebliffet foreligger, og fremfor Alt, at det er nødvendigt at tage Hensyn til den Mening, som maatte blive udtalt af den Entrepreneur, med hvilken Regjeringen jo æfter Bemyndigelse til at forhandle. Det er fremfor Alt et *oekonomisk* Spørgsmaal, hvor denne Linie skal lægges, og om dette *oekonomiske* Spørgsmaal maa Regjeringen nødvendigviis maa forhandle med den Mand, til hvem man ønsker at anbetroe Banens Anlæg. Jeg haaber ikke, at jeg skal behøve oftere at udtale mig om dette Punkt, som det forekommer mig, at jeg allerede tydelig nok har udtalt mig over, men som jeg nu synes er til Overflod tydeliggjort. Naar Regjeringen altsaa efter bedste Evne overveier, hvad der er fremkommet fra Udvalgets Side, og derefter afgiver sin Erklæring, saa finder jeg det heelt naturligt, at det ærede Medlem,

og andre ærede Medlemmer, som ønske Sagen spildt, ikke tage Hensyn dertil; jeg finder det ganske naturligt, at de, som sige: Nu have vi ventet i 5 Aar, lader os vente andre 5 Aar endnu, og saa sige: det har ingen Hast, lad os ikke bryde os om, hvad Regjeringen siger, hvorfor skulde vi vise nogen Pietet imod Indenrigsministeren, det kan jeg forstaae, men jeg kan ikke troe, at noget Medlem, som ønsker Sagens Fremme, skulde troe, at jeg er hildet i den sære Forestilling, at der her var Spørgsmaal om at vise mig nogen Pietet. Enhver maa vide, at det, hvorom der er Spørgsmaal, er: De Vilkaar og Betingelser, hvorunder Sagen kan fremmes, om og hvorvidt der kan gjøres Noget til Formaalets Fremme, eller om vi skulle slaae os til det Parti, der siger: Nu have vi ventet 5 Aar, siden 1852, lad os nu vente andre 5 Aar til 1862.

Naar det samme ærede Medlem af Thinget (Alberti) anstillede forskjellige Betragtninger over det Tab, som vilde lides derved, at man ikke benyttede Ingenieurernes Rivelleringsarbejder, og at de 50,000 Rd., eller hvormeget det var, vilde blive spildte, saa vil jeg sige, at det altid kan være slemmt nok, at disse Penge ere bleve anvendte paa denne Maade uden at føre til det Resultat, som det ærede Medlem ventede, eller som det ærede Medlem siger, han ventede, men det er vanskeligt for os at troe, at han virkelig alvorligt ventede det, thi han har jo selv udtalt sig meget stærkt mod det Bybaneforslag, som vilde være det, der skulde bygges efter Ingenieurernes Project. Kan han da forlange, at vi skulle troe, han ventede, at der skulde komme Forslag, byggede